

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/65/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121209007
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Karman
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:5121209007.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou Mgr. Marcelou Karman v právnom spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/X, XXX XX E., právne zastúpený JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 2 591,63 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca (Všeobecná úverová banka, a.s.) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 27.10.2021 domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 591,63 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.03.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvorili spolu dňa 04.03.2018 zmluvu o pôžičke č. 6273236 / 1820003606 (evidenčné číslo zmluvy/ príd. autorizačný kód), na základe ktorej poskytol Žalobca Žalovanému pôžičku vo výške 3000 Eur („Schválená výška pôžičky“). Podľa zmluvy o pôžičke mal Žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 84 mesačných splátkach v sume 59,17 Eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 4970,28 Eur. Do dnešného dňa uhradil Žalovaný z vyššie uvedenej zmluvy sumu 865,34 Eur. Podľa ust. §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Podľa § 565 Občianskeho zákonníka uvádza: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Vzhľadom na to, že Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, Žalobca v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, listom zo dňa 26.01.2019 – Predžalobná upomienka, vyzval Žalovaného k úhrade dlžných splátok, na čo poskytol Žalovanému dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Súčasne Žalobca Žalovaného upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, Žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil. Žalobca využil oprávnenie v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia a dňa 19.03.2019 úver zosplatiť, o čom bol Žalovaný informovaný listom z dňa 24.03.2019. - „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Ku zosplateniu samotnému

došlo až po márnom uplynutí dostatočne dlhej dodatočnej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu ku splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením. Splátka uvedená v Predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto však neurčuje začiatok plynutia premĺčacej lehoty. Neuhradením aspoň splátky uvedenej v Predžalobnej upomienke sa Žalovaný dostal do omeškania viac než 3 mesiace, a teda súčasne Žalobcovi vzniklo v zmysle §53 ods.9 ObčZ oprávnenie vyhlásiť dlh za splatný v celom rozsahu naraz. Keďže ku zosplatneniu dlhu nedochádza automaticky priamo zo zákona, v zmysle zákonnej úpravy musel Žalobca počkať na vznik potrebnej dĺžky omeškania dlžníka. K uvedenému poukazujeme na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici Sp.zn.: 16Co/33/2018 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne Sp.zn: 17Co/447/2016. Do dnešného dňa Žalovaný dlžné splátky neuhradil. Právo žalobcu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti upravuje čl. 14.2 zmluvných podmienok. Celkový dlh Žalovaného ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 2591,63 Eur. Žalobca si týmto zároveň uplatňuje zákonné úroky z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde bežná doba doručenia je 5 dní. V zmysle čl. 15.2 sa zásielka považuje za doručenú piatym dňom od podania na poštovú prepravu. Zmluvnú pokutu, evidovanú v priloženom Prehľade splátok a úhrad v stĺpci „Pokuta“ v sume 309,26 Eur, si Žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Ku dňu podania žalobného návrhu mal Žalovaný uhradiť sumu 3456,97 Eur /označené v Prehľade splátok a úhrad ako stĺpec „Splátka“/. Uvedenú sumu (ďalej ako „istina“) tvorí: súčet predpísaných splátok do zosplatnenia dlhu („suma splátok“) a suma po zosplatnení: Počet splátok (11) Výška splátky (59) Suma splátok (počet*výška, 17 650,87) Suma po zosplatnení (2806,1) Spolu Istina (Eur 3456,97). Ku dňu podania žalobného návrhu Žalovaný uhradil sumu 865,34 Eur, ktoré sú riadnymi splátkami poskytnutého finančného plnenia. Uvedená suma je v Prehľade splátok a úhrad evidovaná v stĺpci „Úhrada“. Súčasťou pohľadávky Žalobcu a sú aj náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky aj náklady spojené s jej uplatnením t.j. v predmetnej veci sú týmito nákladmi náklady spojené s vymáhaním pohľadávky. Uvedené náklady Žalobca eviduje v Prehľade splátok a úhrad (v stĺpci „MP3“) vo výške 23,16 Eur. Istina + Náklady - Úhrady = Dlžná suma 3456,97 Eur + 23,16 Eur - 865,34 Eur = 2614,79 Eur Náklady na vymáhanie pohľadávky si žalobca v tomto konaní uplatňuje vo výške 0 Eur. Zostatok pohľadávky evidovaný v Prehľade splátok a úhrad /stĺpec „Zostatok“/ vo výške 2924,05 Eur, zahŕňa aj zmluvnú pokutu vo výške 309,26 Eur /stĺpec „Pokuta“, ktorú si Žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Na základe vyššie uvedeného: Dlžná suma - Neuplatnené náklady = Žalovaná suma 2614,79 Eur - 23,16 Eur = 2591,63 Eur

3. Na podporu svojich tvrdení predložil pôvodný žalobca súdu Notársku zápisnicu, Predžalobnú upomienku s doručenkou, Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, Prehľad splátok a úhrad, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere Quatro pôžičky s prílohami, Obchodné podmienky na poskytovanie spotrebiteľských úverov – Quatro pôžičky.

4. Tunajší súd vydal v predmetnej veci dňa 22.12.2021 platobný rozkaz, č. k. 2Csp/65/2021-41, proti ktorému podal v zákonnej lehote žalovaný odpor (č. l. 45 spisu). Žalovaný neuznal žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu, pričom uviedol, že žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta. V zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“ Následne v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona: „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.“ Žalobca nepreukázal, že by nárok na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky označený v prehľade úhrad a splátok ako MP3 bol v súlade so zákonom. Žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov na vymáhanie pohľadávky a v tejto časti žalobného návrhu neuniesol dôkazné bremeno. Podľa názoru žalovaného zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca nepredložil doručenkou

k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti. Žalobca v podanom žalobnom návrhu uvádza, že najskôr zaslal žalovanému predžalobnú upomienku a následne oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu. Takéto oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, nemôže spôsobovať žiadne právne následky, keďže žalobca nepredložil doručku k tomuto oznámeniu. V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Na základe uvedených skutočností žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dostalo do sféry dispozície žalovaného, žalobca nepreukázal, že žalovaným mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Taktiež zo strany žalobcu nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky v zmysle § 565 posledná veta občianskeho zákonníka.

5. Žalobca v reakcii na odpor v podaní doručenom súdu dňa 02.03.2022 uviedol, že vo vzťahu k otázke vyhlásenia okamžitej splatnosti dlhu žalobca uvádza, že v konaní dodržal všetky zákonom stanovené predpoklady, a to vzhľadom na existenciu dohody o zosplatnení dlhu v zmysle čl. 14 bod 14.2 zmluvných podmienok, zaslanie výzvy pred zosplatnením a dodržanie zákonnej 90-dňovej lehoty v súvislosti s omeškaním žalovaného. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlhu bolo zasielané žalovanému len obyčajnou poštou, nakoľko pred zosplatnením bola žalovanému adresovaná výzva aj s doručenkou, v rámci ktorej bol žalovaný upozornený na možnosť zosplatnenia dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. K otázke zosplatnenia uviedol, že žalovaný sa mohol o zosplatnení dozvedieť najneskôr doručením podanej žaloby. Žalobca uvádza, že predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastanú momentom oboznámenia sa žalovaného s jej obsahom. Vo vzťahu k overovaniu bonity žalovaného žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že Občiansky preukaz žalovaného nebol žiadnym spôsobom odcudzený a klient spíňal štandardné riskové podmienky. Klient podpisom danej zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Žalovaný taktiež prehlásil, že ku dňu podpisu zmluvy mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaný mal možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporoval. Zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané. Žalovaný zároveň z titulu zamestnanca preukázal výšku jeho mesačného príjmu a na druhej strane aj jeho mesačné výdavky. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak s poukazom na žalovaným uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalobca nemá dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanému riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalobca vo vzťahu k položke MP3, teda nákladom spojených s vymáhaním pohľadávky uvádza, že tieto si v konaní neuplatňuje.

6. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 16.03.2022 uviedol, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Veriteľ vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval, čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalovaný poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/2/2019-106 zo dňa 27.11.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016. Vo vzťahu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalovaný uvádza, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v

Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Uvedený právny názor potvrdil vo svojom rozhodnutí Krajský súd Žilina vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.04.2018 sp. zn. 10Co/84/2018, v zmysle ktorého: „V súdnej veci je nepochybné, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol/je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák. (citovaného v napadnutom rozsudku) je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Žalobca ani len konkrétne skutkovo netvrdí, že by vyššie spomínanému listu zo dňa 20.5.2013 (označenému ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) takéto upozornenie predchádzalo. Následne je nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom – s § 53 ods. 9 Obč. zák. – je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom (§ 39 Obč. zák.). Nakoľko nedošlo ku platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore.“ Keďže žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovaného pred dorúčením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Banková rada NBS vo svojom rozhodnutí zo dňa 27.11.2018 číslo NBS1-000-024-396 dostupnom na https://www.nbs.sk/sk/dohlad-nad-financnym-trhom-praktickeinformacie/vyroky-pravoplatnych-rozhodnuti/rozhodnutia-detail/vyrokrozhodnutia/_d37bdd37-e5fe-4975-8ff1-a9d100c15cc4 uviedla, k fikcii doručenia nasledovný právny názor: „Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu (spotrebiteľovi) poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to bolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon (veriteľ) má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, ak sa adresát (spotrebiteľ) vyhyba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Banková rada NBS týmto poukazuje práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta (spotrebiteľa), aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa (veriteľa) v tom zmysle, že ak sa adresát (spotrebiteľ) mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Banková rada NBS nesúhlasí s tvrdením účastníčky konania, že posudzovaná zmluvná podmienka v znení „Oznámenia zasielané Klientovi do vlastných rúk sa považujú za doručené okamihom, kedy... sa príslušné oznámenie zaslané Spoločnosťou na poslednú známu adresu Klienta vráti Spoločnosti ako nedoručené, a to aj v prípade, že sa Klient o zaslaní príslušného oznámenia nedozvedel.“ je pre spotrebiteľa v určitom slova zmysle výhodnejšia ako interpretácia § 45 Občianskeho zákonníka. Zo znenia predmetnej zmluvnej podmienky vyplýva skutočnosť, že bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ (klient) o zaslaní príslušného oznámenia (zásielky) dozvedel, považuje sa oznámenie za doručené momentom vrátenia zásielky spoločnosti Consumer Finance späť ako nedoručené. Z tejto zmluvnej podmienky nevyplýva skutočnosť, že spotrebiteľ (klient) mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom oznámenia (zásielky), a preto nemôže byť takto formulovaná fikcia doručenia pre spotrebiteľa (klienta) výhodnejšia. Predmetná zmluvná podmienka tým, že nezohľadňuje objektívnu možnosť spotrebiteľa (klienta) oboznámiť sa s oznámením, je v rozpore s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Keďže žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovaného pred dorúčením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Žalovaný ďalej poukázal na nesprávne uvedené RPMN v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN dostupnej na <https://www.fininfo.sk/fininfo/fiq/financne-kalkulacky/kalkulacka-rpmn/> bola po zadaní požadovaných údajov vypočítaná RPMN vo výške 14,70 % p.a., zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa vo výške 15,90 % p.a., čo má za následok absenciu údajov o RPMN a preto je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov. Krajský súd Žilina vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.07.2018 sp. zn. 7Co/161/2018 uviedol nasledovný právny názor: „Osobitná úprava spotrebiteľských úverov je vo svojich ustanoveniach striktná a prísna, pokiaľ požaduje ako nevyhnutnú súčasť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie všetkých obligatórných náležitostí vymienených *expressis verbis* ustanovením § 9 ods. 2 písm. a) - y) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom neuvedenie, resp. aj nesprávne, zmätočné, neúplné

alebo nezrozumiteľné uvedenie niektorej zo zákona požadovaných obligatórnych náležitostí má rovnaký následok vyplývajúci zo zákona, konkrétne z ustanovenia § 11 ZoSÚ akoby v zmluve takýto údaj nebol obsiahnutý vôbec.“

7. Na základe návrhu na zmenu strany sporu (č. I. 73 a násl.) súd uznesením sp. zn. 2Csp/65/2021 - 98 zo dňa 01.03.2023 pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že do konania na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil ako žalobca Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154. Predmetné uznesenia nadobudlo právoplatnosť dňa 06.03.2023.

8. Pred pôvodne určeným termínom pojednávania (28.04.2023) žalovaný uskutočnil vyjadrenie, v ktorom zotrval na predchádzajúcich tvrdeniach s tým, že má za to, že v predmetnom prípade neboli naplnené predpoklady pre postúpenie stanovené § 92 ods. 8 zákona o bankách (č. I. 104 spisu).

9. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 26.04.2023 ohľadom splnenia podmienok podľa § 92 Zákona o bankách uviedol, že zosplatnenie pohľadávky bolo medzi stranami dohodnuté v zmluvných podmienkach - čl. 14 bod 2, ktoré sú súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 6273236. V čl. 14 bod 2 je uvedené, že: „Spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania Splátok Pôžičky žiadať od Klienta zaplatenie celej pohľadávky Spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť Pôžičky), ak je Klient v omeškaní s úhradou jednej Splátky alebo čiastočného plnenia jednej Splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v §53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.“ Žalobca je toho právneho názoru, že nijakým výkladom ust. § 53 ods. 9 OZ, nemožno vyvodiť záver, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín. Takýto výklad predmetného ustanovenia je podľa názoru žalobcu príliš extenzívny, pretože cieľom zákonodarcu bolo v prvom rade, aby bol dlžník preukázateľne upozornený na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a toto upozornenie sa dostalo do jeho dispozičnej sféry, t. j. aby sa mohol oboznámiť s obsahom takého upozornenia. Žalovaný sa dorúčením upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ, za ktoré sa dá považovať predžalobná upomienka s obsahom takéhoto upozornenia oboznámil. Následne pôvodný veriteľ využil možnosť predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému úkonu síce žalobca nepredkladá doručenkou alebo doklad preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu, nakoľko predmetná listina o zosplatnení úveru má deklaratórny charakter, pričom účinky nastávajú spätne oboznámením sa žalovaného s obsahom listiny o zosplatnení úveru. Žalovaný tak pozitívne vedel aj s ohľadom na bod 14.2 zmluvných podmienok, aké dôsledky bude mať pre neho nezaplatenie splatnej splátky, pre ktorú pôvodný veriteľ zosplatnil úver v celosti. Zmluvné strany na znak prejavenej vôle Zmluvu spolu so zmluvnými podmienkami opatrili svojimi podpismi. Nakoľko bol žalovaný preukázateľne v omeškaní viac ako 90 dní, v zmysle ustanovení Zmluvy a Zmluvných podmienok, bol žalovaný formou Predžalobnej upomienky zo dňa 26.01.2019 upozornený na možnosť zosplatnenia pohľadávky v celosti (doručenku k Predžalobnej upomienke zaslal súdu v prílohe tohto podania). Keďže u žalovaného nedošlo k náprave finančnej disciplíny, právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru v celosti ku dňu 19.03.2019 (Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 24.03.2019). Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlhu bolo zasielané žalovanému len obyčajnou poštou, nakoľko pred zosplatnením bola žalovanému adresovaná výzva aj s doručenkou, v rámci ktorej bol žalovaný upozornený na možnosť zosplatnenia dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. K otázke zosplatnenia však uvádzame, že žalovaný sa mohol o zosplatnení dozvedieť najneskôr dorúčením podanej žaloby. Žalobca uvádza, že predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastanú momentom oboznámenia sa žalovaného s jej obsahom. Pre neplnenie si zmluvných záväzkov bola pohľadávka následne v súlade s ust. § 92 Zákona o bankách legitímne postúpená na nového veriteľa - spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. V súvislosti s uvedeným poukazujeme na § 151 ods. 1 CSP s tým, že žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval skutočnosti týkajúce sa postúpenia pohľadávky na žalobcu a taktiež ani skutočnosť, že došlo k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru. Navyiac podľa odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 24.7.2014, ktoré bolo predložené Okresnému súdu Vranov nad Topľou v konaní pod sp.zn. 13C/79/2014, ak je úver splatný v splátkach (bez ohľadu na to, o aké splátky ide) banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru („pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku klienta“) za splnenia zákonných podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 prvá veta z. o bankách. Terminologické vymedzenie pohľadávky, ktorú môže banka postúpiť za splnenia uvedených predpokladov, ako pohľadávky zodpovedajúcej peňažnému záväzku klienta, predstavuje pohľadávku banky voči klientovi z určitého úverového vzťahu a teda celú

pohľadávku, celú sumu istiny, úrokov z úveru ako aj prípadných iných nárokov i už poplatkov alebo prípadných sankcií. V opačnom prípade, resp. v prípade vymedzenia pohľadávky na účely ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách len na splátky, ktoré sa už stali splatnými, teda na tzv. dospelé splátky, by sa banka a súčasne aj dlžníci mohli ocitnúť v pozícii, že by dochádzalo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej len sume 90 dňového omeškania. Zdôraznil, že žalovaná pohľadávka je primárne pohľadávkou nebankového subjektu, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s, ktorej vlastníkom sa banka stala až následne, v dôsledku zlúčenia subjektov. Vo vzťahu k overovaniu bonity žalovaného žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že Občiansky preukaz žalovaného nebol žiadnym spôsobom odcudzený a klient spĺňal štandardné riskové podmienky. Žalovaný podpisom danej zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Žalovaný taktiež prehlásil, že ku dňu podpisu zmluvy mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Uvedené vyhlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy, teda žalovaný mal možnosť sa s podmienkami plnenia oboznámiť a tieto nerozporoval. Zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané. Žalovaný zároveň z titulu zamestnanca preukázal výšku jeho mesačného príjmu. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak 5/5 s poukazom na žalovaným uvádzané hodnoty javí ako primeraná. Žalovaný spočiatku riadne hradil predpísané splátky, pričom Žalobca nemá dosah na okolnosti, ktoré po podpise zmluvy znemožnili žalovanému riadne splácať poskytnutý úver a o týchto ani nemohol mať vedomosť. Žalobca taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný žiadnym spôsobom neinformoval právneho predchodcu o zmene finančných pomerov, ktoré by znemožnili žalovanému riadne splácanie poskytnutého úveru. Rovnako tak zo strany žalovaného nebola prednesená žiadosť o prípadné zníženie mesačnej splátky, ktorú by náš právny predchodca posúdil a so žalovaným dohodol nové podmienky splácania. Na tomto mieste možno tiež spomenúť, že veriteľ si vyžiadal od žalovaného za účelom overenia jeho bonity súhlas s použitím jeho osobných údajov za účelom preverenia jeho úverovej histórie v Nebankovom, bankovom registri klientskych informácií ako aj s cieľom preverenia existencie jeho pracovného pomeru v Sociálnej poisťovni. Má za to, že zdroj príjmu a schopnosť splácať predmetný úver boli preukázateľne preverené, a teda nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti skúmania bonity žalovaného sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru podľa § 7 z.z. 129/2010 Z.z.

10. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 14.07.2023, na ktorom vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 12.07.2023 pracovnou zaneprázdnenosťou a hospodárnosťou konania a zároveň navrhli, aby súd rozhodol vo veci bez ich účasti. Právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju a žalovaného neúčast' na pojednávaní podaním doručeným súdu dňa 07.07.2023 a žiadal, aby súd rozhodol v jeho neprítomnosti.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, celým spisovým materiálom, pričom na vec aplikoval nasledovné právne ustanovenia.

12. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

13. Podľa 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

15. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

18. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

19. Podľa § 565 občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Podľa § 1 písm. 2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;¹⁾ tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu.

22. Podľa § 2 písm. a), b) c) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu,⁶⁾ ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

23. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti uvedené pod písm. a) – aa).

25. Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo

postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia dlhu (ďalej aj ako „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých po 1.2.2013 je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa súd prednostne zameril na skúmanie vecnej legitímácie strán sporu, predovšetkým na skúmanie, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanému na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdennej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Z uvedeného dôvodu súd zameril pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platného postúpenia pohľadávky, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovaným domáha.

30. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 04.03.2018 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere Quatro pôžičky, predmetom ktorého bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 3 000 eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 84 mesačných splátkach vo výške 59,17 Eur (splátka s pouistením), pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 15,90 %, RPMN 15,90 %, priemernej hodnote RPMN 11,95 %, s celkovými nákladmi spotrebiteľa 1 820,76 Eur a celkovou čiastkou 4 820,76 Eur. Prvá splátka bola splatná dňa 20.04.2018, ostatné splátky splatné k 20. dňu v mesiaci a posledná, čo je aj termín konečnej splatnosti, 20.03.2025.

31. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobca si v konaní uplatňuje voči žalovanému nárok vzniknutý mu z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ. Predmetná zmluva o pôžičke je spotrebiteľskou zmluvou a teda na právny vzťah založený zmluvou o pôžičke súd aplikoval príslušné ustanovenia občianskeho

zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. občianskeho zákoníka). Uzavretú zmluvu súd zároveň podriadil aj pod právny režim zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (okrem iných) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky (§ 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch).

32. Je pritom nutné zmieniť, že spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý je predmetom sporu, žalobca v spore nespochybňoval.

33. Žalobca si v konaní uplatňuje nárok, ktorý na neho prešiel titulom právneho nástupníctva po tom, čo právny predchodca žalobcu vykonal predčasné zosplatenie úveru. V predmetnom prípade súd skúmal, či došlo k platnému predčasnému zosplateniu úveru, ktorý mohol byť následne postúpený na tretí subjekt (v tomto prípade na žalobcu).

34. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 občianskeho zákoníka v spojení s § 565 občianskeho zákoníka, keď § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch potom upravuje oprávnenie postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tieto hmotnoprávne podmienky pre platné a zákonné postúpenie pohľadávky musia byť splnené kumulatívne. Ustanovenie § 53 ods. 9 občianskeho zákoníka pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Predmetná výzva potom pre jej platnosť musí byť dostatočne určitá, tzn. musí z nej byť zrejmé, pre nezaplatenie ktorej splátky má následne dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorým vyhlásením bude veriteľ požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákoníka právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 občianskeho zákoníka zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 občianskeho zákoníka predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 občianskeho zákoníka, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákoníka môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 občianskeho zákoníka je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Veriteľ je potom časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie. Zo splatnosti tejto splátky, ktorá nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, inak jeho právo zaniká. Súd ďalej má za to, že pre platné zosplatenie celého úveru sa vyžaduje doručenie výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako následok nezaplatenia pohľadávky aj napriek doručenej výzve. Pretože až dorúčením predmetného oznámenia sa žalovaný mohol dozvedieť, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu a žalobca je oprávnený postupovať v zmysle § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnom prípade žalovaný v konaní spochybnil doručenie Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.11.2018. Napriek nevyhnutnosti uniesť v tomto smere dôkazné bremeno preukázaním doručenia ako Predžalobnej upomienky, tak aj Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti žalobca v konaní výslovne uviedol, že „oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlhu bolo zasielané žalovanému len obyčajnou poštou, nakoľko pred zosplatením bola žalovanému adresovaná výzva aj s doručenkou, v rámci ktorej bol žalovaný upozornený na možnosť zosplatenia dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok“ (č. I. 54 spisu). Žalovaný je toho názoru, že „predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastanú momentom oboznámenia sa žalovaného s jej obsahom“ (č. I. 54 spisu). Súd s súvislosťou s takýmto tvrdením poukazuje na právny záver Krajského súdu v Žiline, ktorý v uznesení, sp. zn. 11CoCsp/29/2022-218 zo dňa 27.10.2022 uviedol, že vzhľadom na námietky žalovaných 1/ a 2/ o tej skutočnosti, že im nebolo doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru datované dňom 26.02.2017, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že predmetné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru sa dostalo do sféry dispozície žalovaných“. V nadväznosti na uvedené je odvolací súd toho názoru, že „zodpovedanie otázky, či došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej

splatnosti úverov je rozhodné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávacom spore tak, ako to prezumuje § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu, podľa ktorého možno postúpiť iba pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky sa pre prechod práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pokiaľ sa nejedná o banku, ako je tomu v predmetnom prípade), vyžaduje, aby došlo k postúpeniu pohľadávky so všetkými právami s ňou spojenými a postupuje sa pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V predmetnom prípade nastala situácia, kedy žalobca v konaní nepreukázal, kedy bolo oznámenie o predčasnej splatnosti úveru žalovanému doručené, resp. keby bolo aspoň podané na poštovú prepravu (s tým, že sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného žalovaného). Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na právny záver vyslovený v Uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017, ktorý uvádza, že k zosplatneniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaný dostal do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. Aj z toho záveru je nutné konštatovať povinnosť uskutočniť zosplatnenie a túto skutočnosť spotrebiteľovi oznámiť. Ohľadom doručovania oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobca v spore hodnoverne listinne nepreukázal, že predmetná listina bola vôbec doručovaná do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bolo právnym predchodcom žalobcu doručené oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru a to i napriek tomu, že pre platné zosplatnenie celého úveru sa vyžaduje doručenie oboch uvedených písomností, t.j. výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (rovnako napr. Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 12.05.2021, sp. zn. 9CoCsp/31/2020) a teda neboli dodržané podmienky uvedené v § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka a § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho je, že nebolo možné, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalovaného. Súd z dôvodu opatrnosti pre ozrejmienie uvádza, že skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť po začatí konania a súd pripustil zmenu na strane žalobcu má iba ten následok, že voči súdu (pre zmenu strany z dôvodu právneho nástupníctva) sa pre platné postúpenie pohľadávky nevyžaduje preukázanie oznámenia o vyhlásení o postúpení pohľadávky, ale predloženie Zmluvy, ktorou k postúpeniu pohľadávky došlo, pričom v predmetnom prípade, pred vydaním uznesenia súd zisťoval procesné podmienky pre zmenu subjektu na strane žalobcu, nie však hmotnoprávne. Zároveň je v tejto súvislosti nutné poukázať na rozsudok NS SR zo dňa 24.04.2018, sp. zn. 1Cso/147/2017 (R 60/2016), kde Najvyšší súd konštatoval, že „je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi“. V predmetnom prípade súd konštatuje, že má za to, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.11.2018 (č. I. 7 spisu) bolo žalovanému doručené, príp. sa aspoň dostalo do jeho dispozičnej sféry. Rovnako to uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 18.08.2020, sp. zn. 17CoCsp/28/2020, podľa ktorého „vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru ako aj predchádzajúca výzva na úhradu dlhu s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru musí byť písomne preukázané a musí byť doručené dlžníkovi inak platí, že zmluvný vzťah trvá do času dojednaného v zmluve, t. j. do termínu konečnej splatnosti celého úveru. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pred vyhlásením splatnosti celého úveru (§ 53 ods. 9 OZ), pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného, čo v tomto prípade nebolo splnené. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi, čo žalobca nepreukázal. Pokiaľ teda v konaní nebolo preukázané, že došlo k platnému zosplatneniu úveru, nie je možné konštatovať preukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., ako ustanoveniu upravujúcemu oprávnenie postúpiť pohľadávku, pričom skutočnosti v ňom uvedené sú ďalšími predpokladmi (okrem už zmieneného § 53 ods. 9 a § 565 občianskeho zákonníka) pre postúpenie pohľadávky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a teda pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalovaného, nie je potom v konaní možné ustáliť, že postúpenie pohľadávky v zmysle Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 (č. I. 68 a násl. spisu) je platné. Súd uzatvára, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky a teda zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (právny predchodca žalobcu) zostal veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť

zmluvy neprešla, na základe čoho je nutné konštatovať, že v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu. Súd svoj vyššie zmienený právny záver podopiera právnym záverom Najvyššieho súdu SR, ktorý v konaní, sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom posudzoval platnosť/neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 398 Občianskeho zákonníka konštatoval (rozhodnutie zo dňa 24.04.2018), že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné (v predmetnom prípade § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Najvyšší súd v predmetnom konaní zároveň konštatoval, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. V predmetnom prípade žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ktorý umožňuje postúpiť pohľadávku, ak došlo k jej platnému zosplatneniu, predpokladom ktorého je preukázanie doručenia výzvy a oznámenia tak, ako je to uvedené vyššie. Vyhotovenie listiny (oznámenia) nepreukazuje jej reálne odoslanie či dokonca doručenie adresátovi a preto iba predloženie takejto listiny nemôže byť spôsobilé vyvolať účinky splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepredložil dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že sa nielen výzva, ale aj oznámenie právneho predchodcu žalobcu dostali do dispozičnej sféry žalovaného, keď žalovaný výslovne popieral doručenie takejto výzvy, znáša žalobca následky takéhoto nepreukázania v podobe pre neho nepriaznivého rozhodnutia.

35. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, ktoré úkonu musia byť adresné a určité, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, keď z predmetných úkonov musí byť jednoznačné, vo vzťahu ku ktorej splátke výzva a zosplatnenie smeruje. Uvedený právny názor potvrdil vo svojom rozhodnutí Krajský súd Žilina vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.04.2018 sp. zn. 10Co/84/2018, v zmysle ktorého „v súdnej veci je nepochybné, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol/je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák. (citovaného v napadnutom rozsudku) je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Žalobca ani len konkrétne skutkovo netvrdí, že by vyššie spomínanému listu zo dňa 20.5.2013 (označenému ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) takéto upozornenie predchádzalo. Následne je nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom – s § 53 ods. 9 Obč. zák. – je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom (§ 39 Obč. zák.). Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vznikutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore“.

36. Súd zároveň uvádza, že z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (č. I. 14 spisu) ani nevyplýva, vo vzťahu ku ktorej nezaplatennej splátke malo dôjsť k zosplatneniu pohľadávky. V zmysle § 37 ods. 1 občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. V zmysle podmienky určitosti právneho úkonu je nutné konštatovať, že z predmetného oznámenia o zosplatnení pohľadávky nevyplýva, pre ktorú splátku, kedy a v akej výške sa žalovaný dostal do omeškania, keď sa jedná o podmienku pre následné zosplatnenie úveru. Spotrebiteľovi musí byť z oznámenia jednoznačne určiteľné, pre nezaplatenie ktorej splátky veriteľ dlh zospláťoval. Zo súdu predloženého oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti zmienené skutočnosti nevyplývajú a súd teda ustálil, že takéto právnym predchodcom žalobcu uskutočnené právne úkony sú neurčité a nezrozumiteľné. Súd teda ustálil, že oznámenie o okamžitej splatnosti úveru nebolo uskutočnené v súlade so zákonom (§ 37 ods. 1, § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka), nedošlo teda k platnému

vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a právny predchodca žalobcu teda nemohol platne postúpiť pohľadávku vyplývajúcu z predmetnej úverovej zmluvy. Právny úkon, ktorý nie je dostatočne určitý je nutné posúdiť ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 občianskeho zákonníka. Postúpenie pohľadávky bez splnenia zákonných podmienok (§ 53 ods. 9 občianskeho zákonníka, § 565 občianskeho zákonníka, § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch) je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offo. Vyhlásenie veriteľa o predčasnej splatnosti dlhu je jednostrannou zmenou zmluvných podmienok, ktorá, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci C-92/11, RWE Vertrieb AG vs. Verbräucher Zentrale Nordrhein - Westfalen a ďalšie) má byť nevyhnutne odôvodnená. V tejto súvislosti súd uvádza, že predžalobná upomienka ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pre svoju určitosť musia jasne definovať omeškanie splátky ako dôvodu pre mimoriadnu splatnosť úveru, keď pokiaľ táto podstatná náležitosť chýba, jedná sa o neurčité právne úkony v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. S takýmto záverom sa rovnako stotožnil Krajský súd v Prešove, ktorý v rozhodnutí zo dňa 28.06.2018 sp. zn. 6Co/26/2017 uviedol, že „Odvolací súd tiež poznamenáva, že taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premičacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti, nejasný , vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitosť (§37 ods.1 OZ)“.

37. Vo vzťahu k samotnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorú mimoriadnu splatnosť úveru podľa skutkových tvrdení uvedených v žalobe vyhlásil právny predchodca žalobcu pre nezaplatenie splátky 11/2018, ktorá splátka bola splatná dňa 20.11.2018 (súd overil túto skutočnosť zo zmluvy, keď nevyplýva z výzvy na zaplatenie), tzn. od 21.11.2018 (keď pre splátku s touto splatnosťou došlo k uskutočneniu výzvy) plynuli 3 mesiace, po uplynutí ktorých mal veriteľ po splnení zákonných náležitostí právo zosplatniť úver, keď najbližšie mohol toto právo veriteľ uplatniť 20.02.2019, čo je najbližší termín po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Zároveň je nutné zmieniť, že 15-dňová lehota v zmysle § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka musí uplynúť dlžníkovi v rámci tejto 3-mesačnej lehoty. Z doručky (č. I. 13 rub spisu vyplýva), že výzva bola uložená na pošte dňa 06.02.2019, tzn. od tohto dátumu začala plynúť 15-dňová lehota, ktorá však uplynula až dňa 21.02.2019, tzn. po uplynutí 3-mesačnej lehoty, v rámci ktorej mala 15-dňová lehota na zaplatenie plynúť. Z uvedených záverov vyplýva, že veriteľ nedoručil notifikáciu (výzvu) žalovanému v rámci plynutia 3-mesačnej lehoty tak, aby v tomto časovom období uplynula aj lehota 15 dní na zaplatenie. Takto uskutočnené zosplatnenie pre predmetnú splátku je potom v rozpore s § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka a teda neplatné.

38. Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že veriteľ (právny predchodca žalobcu) nesplnil podmienky pre zosplatnenie úveru, keď vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru tak, že v rámci uplynutia 3-mesačnej lehoty nedošlo k uplynutiu 15-dňovej výzvy na zaplatenie dlhu, keď nepreukázal, že by žalovanému doručil pred postúpením pohľadávky na žalobcu oznámenie o okamžitej splatnosti úveru, keď oznámenie o okamžitej splatnosti úveru, ktoré malo byť žalovanému odoslané neobsahovalo označenie splátky, pre ktorú by malo byť uskutočnené zosplatnenie úveru, tzn. jednalo sa o neurčitý právny úkon súd konštatoval, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, keď postúpiť pohľadávku bolo možné len v prípade splatnosti celej pohľadávky.

39. Vo vzťahu k spornosti, či je na postúpenie pohľadávky zároveň možné aplikovať § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď podľa názoru žalobcu sa nejedná o pohľadávku banky, avšak nebankového subjektu, ktorého veriteľom sa banka stala až zlúčením súd uvádza, že podstatným pre posúdenie, či žalovaný bol alebo nebol klientom banky a teda či sa jedná alebo nejedná o bankovú pohľadávku je skutočnosť, v ktorý moment došlo k zosplatneniu pohľadávky veriteľa. Pre prípad, že by k zosplatneniu pohľadávky došlo až po tom, čo došlo k zlúčeniu, tzn. v čase pred zosplatnením sa dlžník stal „živým klientom banky“, je nutné na predmetný prípad aplikovať § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda právny predchodca žalobcu musel spĺňať aj podmienky v tomto ustanovení definované. V predmetnom prípade k zlúčeniu došlo k 01.01.2018, tzn. pred vyhlásením okamžitej splatnosti úveru, tzn. na právneho predchodcu žalobcu prešiel živý klient, voči ktorému až banka následne vyhlasovala okamžitú splatnosť úveru. Je teda nutné zmieniť, že sa v predmetnom prípade jedná o bankovú pohľadávku a pre prípad, že právny

predchodca žalobcu mal záujem vyhlásiť okamžitú splatnosť, musel by najskôr preukázať splnenie požiadavky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo v predmetnom prípade nenastalo.

40. Súd v konaní na nariadenom termíne pojednávania zamietol návrh žalobcu z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie v konaní a preto sa ďalej bližšie nezaoberal všetkými námietkami strán učenými v konaní, keď žalovaný v konaní namietal aj nedostatočné posúdenie bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu pred poskytnutím spotrebiteľského úveru a . Ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

41. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobný návrh žalobcu zamietol.

42. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Úroky z omeškania predstavujú sekundárny právny nárok, ktorý vzniká ex lege ako dôsledok porušenia primárnej právnej povinnosti plniť svoj peňažný záväzok včas a riadne. Možno ich vymedziť ako určitú majetkovú sankciu, ktorú zákon spája výlučne s omeškaním plnenia peňažného záväzku. Vzhľadom na skutočnosť, že súd zamietol žalobcu čo do zaplatenia istiny, nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré sú sekundárnym nárokom závislým od povinnosti zaplatenia istiny. Súd preto nárok žalobcu aj vo vzťahu k zaplateniu úrokov z omeškania z dlžných súm zamietol.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď súd žalovanému ako úspešnej strane v konaní priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP vyšší súdny úradník, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.